Súd:	Krajský súd Žilina
Spisová značka:	5Co/337/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu:	3708207055
Dátum vydania rozhodnutia:	30. 04. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI:	ECLI:SK:KSZA:2012:5011899403.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci navrhovateľky: JUDr. R. W., bytom C. H., R. č. XXXX/XXX, právne zastúpenej JUDr. Jánom Legerským, advokátom, so sídlom v U., T.. sv. Z. XX/XX, proti odporcovi: MARKÍZA-SLOVAKIA spol. s.r.o., Bratislava - Záhorská Bystrica, Bratislavská č. 1/A, IČO 31 444 873, právne zastúpenému ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA s.r.o., so sídlom Bratislava, Trnavská 11, IČO 36 857 769, o ochranu osobnosti, o odvolaní navrhovateľky a odporcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 4C/48/2009-473 zo dňa 23. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Krajský súd rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým odporcovi uložil povinnosť zabezpečiť na vlastné náklady v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, aby v televíznom vysielaní žalovaného bolo v tri po sebe nasledujúce týždne, vždy v pondelok v príslušnom týždni, vždy na začiatku vysielania spravodajskej relácie Televízne noviny, začínajúcej o 19.00 hod. odvysielané ospravedlnenie zobrazením a prečítaním textu s nasledovným obsahom:

"Televízia MARKÍZA v spravodajskej relácii Televízne noviny dňa 12.5.2008, v relácii Paľba dňa 12.5.2008, v relácii Paľba dňa 30.6.2008 a v relácii Paľba dňa 1.6.2009 odvysielala nepravdivé informácie týkajúce sa osoby predsedkyne Okresného súdu v Považskej Bystrici JUDr. R. W. o tom, že ona a jej manžel, inak právny zástupca Mesta Považská Bystrica, sa našli v dvoch vetách satirickej básničky, ktoré napísala a zverejnila vo svojom regionálnom týždenníku Aspekt novinárka N. U. a že je až neuveriteľné, že títo sa nenašli v ostrých a kritických článkoch N. U., ktoré konkrétne popisovali ako sa obohacovali na úkor Mesta Považská Bystrica, ďalej o tom, že v roku 2000 JUDr. R. W. ako predsedníčka Okresného súdu v Považskej Bystrici a sestra exprimátora W., opäť začala hon na N. U. za už spomínanú básničku a vec bola pridelená sudkyni, ktorá je priateľkou JUDr. R. W. a je jej dobrá známa a roky sa poznajú, pričom táto sudkyňa N. U. skutočne odsúdila a potrestala za to, za čo už raz bola potrestaná v priestupkovom konaní v roku 1999 a teda mala pykať dvakrát za to isté, ďalej o tom, že kauza satirickej básničky odhalila oveľa viac, ako len partiu sudcov a prokurátorov, či policajtov, ktorí si vzájomne chránia spoločné kšefty a ktorí neváhajú porušiť ústavu, ďalej o tom, že to bola pomsta JUDr. R. W., ktorá zabezpečovala rozhodnutia okresného súdu v rozpore so zákonom a doktor Z. ošetroval trestnú činnosť a napokon o tom, že JUDr. R. W. mala rozhodovať spolu s doktorom Z. o najrôznejších prevodoch mestského majetku, pričom prokurátor, doktor Z. bol len nedávno obvinený v inej kauze, že mal brať úplatky. Odvysielaním týchto nepravdivých informácií o osobe JUDr. R. W. došlo k neoprávnenému zásahu do jej práva na ochranu osobnosti. Za odvysielanie týchto nepravdivých informácií sa televízia MARKÍZA JUDr. R. W. ospravedlňuje."

Odporca j e p o v i n n ý oznámiť termín prvého odvysielania ospravedlnenia žalobkyni písomne doručenou listovou zásielkou tak, aby sa žalobkyňa o tomto termíne mohla dozvedieť najmenej 10 dní vopred, p o t v r d z u j e .

Krajský súd rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním, ktorým odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke 50.000,- € peňažnej satisfakcie a nahradiť trovy konania vo výške 16.710,50 €, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia m e n í takto:

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke 30.000,- € peňažnej satisfakcie a nahradiť trovy konania pred súdom prvého stupňa vo výške 8.695,74 €, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Krajský súd návrh navrhovateľky vo zvyšnej časti peňažnej satisfakcie z a m i e t a .

Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním ponecháva n e d o t k n u t ý .

Krajský súd konanie o odvolaní navrhovateľky z a s t a v u j e .

Odporca j e p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľke trovy odvolacieho konania vo výške 3.991,35 € do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd v konaní o ochranu osobnosti rozhodol takto:

Odporca je povinný zabezpečiť na vlastné náklady v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, aby v televíznom vysielaní žalovaného bolo v tri po sebe nasledujúce týždne, vždy v pondelok v príslušnom týždni, vždy na začiatku vysielania spravodajskej relácie Televízne noviny, začínajúcej o 19.00 hod. odvysielané ospravedlnenie zobrazením a prečítaním textu s nasledovným obsahom:

"Televízia MARKÍZA v spravodajskej relácii Televízne noviny dňa 12.5.2008, v relácii Paľba dňa 12.5.2008, v relácii Paľba dňa 30.6.2008 a v relácii Paľba dňa 1.6.2009 odvysielala nepravdivé informácie týkajúce sa osoby predsedkyne Okresného súdu v Považskej Bystrici JUDr. R. W. o tom, že ona a jej manžel, inak právny zástupca Mesta Považská Bystrica, sa našli v dvoch vetách satirickej básničky, ktoré napísala a zverejnila vo svojom regionálnom týždenníku Aspekt novinárka N. U. a že je až neuveriteľné, že títo sa nenašli v ostrých a kritických článkoch N. U., ktoré konkrétne popisovali ako sa obohacovali na úkor Mesta Považská Bystrica, ďalej o tom, že v roku 2000 JUDr. R. W. ako predsedníčka Okresného súdu v Považskej Bystrici a sestra exprimátora W., opäť začala hon na N. U. za už spomínanú básničku a vec bola pridelená sudkyni, ktorá je priateľkou JUDr. R. W. a je jej dobrá známa a roky sa poznajú, pričom táto sudkyňa N. U. skutočne odsúdila a potrestala za to, za čo už raz bola potrestaná v priestupkovom konaní v roku 1999 a teda mala pykať dvakrát za to isté, ďalej o tom, že kauza satirickej básničky odhalila oveľa viac, ako len partiu sudcov a prokurátorov, či policajtov, ktorí si vzájomne chránia spoločné kšefty a ktorí neváhajú porušiť ústavu, ďalej o tom, že to bola pomsta JUDr. R. W., ktorá zabezpečovala rozhodnutia okresného súdu v rozpore so zákonom a doktor Z. ošetroval trestnú činnosť a napokon o tom, že JUDr. R. W. mala rozhodovať spolu s doktorom Z. o najrôznejších prevodoch mestského majetku, pričom prokurátor, doktor Z. bol len nedávno obvinený v inej kauze, že mal brať úplatky. Odvysielaním týchto nepravdivých informácií o osobe JUDr. R. W. došlo k neoprávnenému zásahu do jej práva na ochranu osobnosti. Za odvysielanie týchto nepravdivých informácií sa televízia MARKÍZA JUDr. R. W. ospravedlňuje."

Odporca je povinný oznámiť termín prvého odvysielania ospravedlnenia žalobkyni písomne doručenou listovou zásielkou tak, aby sa žalobkyňa o tomto termíne mohla dozvedieť najmenej 10 dní vopred.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke 50.000,- € peňažnej satisfakcie a nahradiť trovy konania vo výške 16.710,50 €, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Súd návrh navrhovateľky vo zvyšnej časti peňažnej satisfakcie zamieta.

Súd prvého stupňa svoj rozsudok odôvodnil poukazom na čl. 19 ods. 1,2, čl. 26 ods. 1 Ústavy SR, § 11, § 13 Občianskeho zákonníka a na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovné skutočnosti:

Dňa 30.06.2008 a 01.06.2009 boli odporcom v rámci relácie „Paľba“ a dňa 12.05.2008 jednak v relácii Paľba, a jednak v upútavke na reláciu Paľba v Televíznych novinách odvysielané príspevky, v ktorých sa redaktor N. C. venoval príbehu novinárky N. U.. Z obsahu príspevkov vyplynulo, že pred desiatimi rokmi rešpektovaná novinárka stredného Považia a vydavateľka regionálneho týždenníka Aspekt, ktorá nebojácne a odhodlane písala o nespravodlivostiach a krivdách mocných z jej regiónu, paradoxne už roky má problém za dve vety satirickej básničky, ktoré napísala a zverejnila vo svojom regionálnom týždenníku. V týchto dvoch vetách sa mal nájsť bývalý primátor Považskej Bystrice, jeho sestra predsedníčka Okresného súdu v Považskej Bystrici a jej manžel. Redaktor uviedol, že N. U. bola obvinená za ohováranie a útok na verejného činiteľa. Ďalej redaktor skonštatoval, že samotný vyšetrovateľ však musel neskôr obvinenie zrušiť v celom rozsahu, pretože tvrdenia N. U. o prešľapoch vtedajšieho primátora a jeho blízkych a vysoko postavených rodinných príslušníkov totiž nestálo na hlinených nohách. Neskôr sa dozvedela, že je opäť obvinená za satiru, obnova konania nebola vôbec odôvodená prokuratúrou, ale urobila sa taká „finta F“, že sa zmenila pod inú spisovú značku a vyšetrovateľ dostal príkazom, aby opätovne začal vyšetrovať túto satiru a aby sa vyvíjal na N. U. nejaký nátlak. Ďalej sa v príspevku uvádzalo, že to bola pomsta doktorky W., Z. ošetroval trestnú činnosť a doktorka W. zabezpečovala rozhodnutia okresného súdu v rozpore so zákonom. Doktorka W. spolu s doktorom Z. rozhodovali o najrôznejších prevodoch mestského majetku. V závere relácie pani U. skonštatovala, že niektorí ľudia sa snažili jej svedectvá v kauze satirická básnička umlčať, bolo jej povedané, že keď s tým neprestane, tak príde o deti. Relácia sa končí konštatovaním redaktora, že kauza satirickej básničky odhalila oveľa viac, ako partiu sudcov a prokurátorov, či policajtov, ktorí si vzájomne chránia to svoje, spoločné kšefty a neváhajú porušiť ústavu. V ďalších reláciách bol zopakovaný podstatný obsah prvej relácie a redaktor poukázal na to, že práve preto, že N. U. otvorene poukázala na podozrivé prešľapy bývalého primátora mesta Považská Bystrica, Ing. W., a jeho najbližšej rodiny, začala týmto ľuďom prekážať. Navyše N. U. svoje overené zistenia o čachrovaní s mestským majetkom spísala do trestného oznámenia na exprimátora Považskej Bystrice, nakoniec bola obvinená z ohovárania a útoku na verejného činiteľa. Ďalej redaktor skonštatoval, že v roku 2000 začala doktorka W. predsedníčka Okresného súdu v Považskej Bystrici opäť hon na N. U.. Spis mal byť pridelený sudkyni - priateľke doktorky W. a tá N. U. trestným rozkazom v jej neprítomnosti odsúdila. Ide opäť o bohatých a mocných z jej regiónu, ktorým jej svedectvo o čachrovaní s mestským majetkom nebolo po chuti. V závere tejto relácie sa uvádza, že N. U. sa niekto telefonicky vyhrážal, aby s tým prestala, niekto do nej strieľal a uvoľnili jej kolesá na aute a ona si uvedomila, že to nie je náhoda. Redaktor v príspevku uviedol, že sa dokonca hovorí o organizovanej skupine ľudí - „mafii v taláročh“, a že pozitívne je, že vyšetrovanie tohto prípadu sa naplno rozbehlo, avšak pravdou je, že sa ho opäť bohatí a mocní snažili zastaviť.

Dospel k záveru, že odvysielaním vyššie uvedených relácií došlo nepochybne k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv navrhovateľky, pričom uvedený zásah mal stupeň vysokej intenzity. Údaje o osobe navrhovateľky, ktoré odzneli v odvysielaných príspevkoch súd rozdelil do štyroch obsahových rovín a na preukázanie skutkovej hodnovernosti týchto informácii vykonal dokazovanie.

V prvej rovine ide o informácie, že sa navrhovateľka obohacovala na úkor Mesta Považská Bystrica a spolu s doktorom Z. rozhodovala o najrôznejších prevodoch mestského majetku. Vypočutí svedkovia v konaní - Mgr. C., Ing. R. a MUDr. Z. - ako predstavitelia mesta, ktorí prichádzali v období svojho pôsobenia do styku s listinami, týkajúcimi sa prevodu majetku mesta, žiadnym spôsobom nepreukázali hodnovernosť týchto tvrdení, naopak každý z nich pred súdom potvrdil, že prevod majetku mesta bez súhlasu mestského zastupiteľstva nie je možný a už vôbec o takomto prevode nemohla rozhodovať navrhovateľka, či prokurátor Z.. Pravdivosť uvedených informácií rezolútne popreli. Svedok Z. poprel akýkoľvek kontakt s navrhovateľkou, pričom uviedol, že navrhovateľku pozná len čisto pracovne a nikdy s ňou nerozhodoval o žiadnom prevode majetku mesta ani o inom prevode.

Pokiaľ ide o informáciu, ktorá odznela v príspevku ohľadne toho, že navrhovateľka zabezpečovala rozhodnutia súdu v rozpore so zákonom a doktor Z. ošetroval trestnú činnosť, odporca v konaní nepreukázal pravdivosť ani týchto tvrdení a na tieto tvrdenia nepredložil súdu žiadny hodnoverný dôkaz. V konaní vypočutá hlavná aktérka príspevku N. U., súdu ani na opakovanú urgenciu uloženej povinnosti nepredložila listiny, ktorými by preukázala pravdivosť týchto informácií. Pokiaľ ide o vyjadrenia N.

U., ktoré produkovala v konaní pred súdom ohľadne toho, že niektoré rozhodnutia Okresného súdu Považská Bystrica boli zrušené Najvyšším súdom, pretože bolo konané v rozpore so zákonom, resp. že boli vyrubované súdne poplatky v určovacích žalobách namiesto 3000,- Sk vo výške 4 % z hodnoty majetku, tieto súd nepovažoval za relevantné, nakoľko nebola preukázaná nezákonnosť takýchto konaní či rozhodnutí, ani to, že takúto nezákonnosť spôsobila svojím rozhodnutím, resp. zabezpečovala svojou činnosťou navrhovateľka. Samotné tvrdenie N. U. o nezákonnom rozhodovaní (resp. ovplyvňovaní nezákonného rozhodovania navrhovateľkou) nepodporuje ani samotný fakt, že niektoré rozhodnutia Okresného súdu v Považskej Bystrici mohli byť prípadne zrušené Najvyšším súdom SR. Úlohou súdov vyššieho stupňa je v rámci odvolacieho konania, resp. v rámci konania o mimoriadnom opravnom prostriedku skúmať u každého rozhodnutia súdu nižšieho stupňa, či boli na podklade vykonaného dokazovania vyvodené správne skutkové ako i právne závery. Z uvedeného dôvodu je v našom právnom poriadku zakotvený princíp dvojinštančnosti súdneho rozhodovania. Preto zrušenie rozsudku súdom vyššieho stupňa nie je vo všeobecnosti prejavom nezákonnosti či nezákonnej činnosti sudcov.

V tretej rovine ide o informácie, že navrhovateľka viedla hon na N. U., pričom vec mala byť pridelená sudkyni, ktorá je priateľkou JUDr. W. a je jej dobrá známa, ktorá N. U. skutočne odsúdila a potrestala za to, za čo už raz bola potrestaná. Súd v danom smere vykonal dokazovanie pripojením súdneho spisu BN 1T 93/2001, z ktorého bolo zistené, že spis bol uznesením krajského súdu č. k. 1T 138/01 zo dňa 29.06.1991 odňatý Okresnému súdu Považská Bystrica a prikázaný na rozhodnutie Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou vzhľadom k tomu, že všetci sudcovia Okresného súdu Považská Bystrica, kde bola pôvodne podaná predmetná obžaloba uviedli, že sa cítia byť zaujatí, a preto nemôžu vo veci konať a rozhodovať. Spis bol na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou pridelený JUDr. N. B., ktorý vzniesol námietku zaujatosti a žiadal byť vylúčený z rozhodovania vo veci. Sudkyňa JUDr. U. C. vo svojom vyjadrení k trestnej veci uviedla, že síce JUDr. W. osobne pozná, pretože je sudkyňou rovnakého krajského súdu ako ona a pri rôznych aktivitách má príležitosť sa s ňou stretávať (napr. v minulosti spolu absolvovali dlhšie trvajúci jazykový kurz), avšak ich kontakty nepresiahli pracovný rámec a v mimopracovnom čase sa nestretávajú, preto sa vo veci necíti byť zaujatá. Na podklade uvedeného, Krajský súd v Trenčíne rozhodol uznesením 2Nt 17/01-277 o tom, že JUDr. N. B. je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania a spis bol opatrením predsedu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou pridelený JUDr. U. C.. Vo veci bol následne vydaný trestný rozkaz č. k. 1T 93/01-284 zo dňa 30.01.2003 voči ktorému N. U. podala odpor. Vec nie je v súčasnej dobe právoplatne ukončená, hlavné pojednávanie pokračuje vypočúvaním predvolaných svedkov, avšak z dôvodu práceneschopnosti N. U. bolo niekoľkokrát odročované. Súd dokazovanie doplnil aj o výsluch vyšetrovateľa - Mgr. I., ktorý vzniesol voči N. U. obvinenie za účelom zistenia, za akých okolností došlo k vzneseniu obvinenia a či bol na vyšetrovateľa zo strany navrhovateľky, resp. jej blízkych osôb vyvíjaný nátlak. Mgr. I. v konaní pred súdom poprel akýkoľvek nátlak na jeho osobu, uviedol, že vyšetrovanie viedol zákonným spôsobom a po zadokumentovaní všetkých dôkazov na vec sa vzťahujúcich, vzniesol voči N. U. obvinenie, pretože všetky skutočnosti odôvodňovali podozrenie, že došlo k spáchaniu trestného činu. Uvedený prípad dozoroval prokurátor, ktorý nemal k jeho postupu žiadne námietky a stotožnil sa so závermi dokazovania, čoho dôkazom bolo, že podal na obvinenú N. U. obžalobu. Na podklade vykonaného dokazovania súd konštatuje, že aj informácie, ktoré odzneli v tejto rovine boli zmätočné a zavádzajúce. Sudkyňa JUDr. U. C. síce vo svojom vyjadrení k trestnej veci uviedla, že navrhovateľku osobne pozná, avšak súčasne poznamenala, že sa s ňou mimopracovne nestretáva a necíti sa byť vo veci zaujatá. Vzťah zaujatosti pre ktorý sú sudcovia z konania a rozhodovania vo veci vylúčení je výlučne vnútorným subjektívnym pocitom sudcu a len samotný sudca vie posúdiť, či jeho rozhodovanie vo veci môže byť objektívne. Nakoniec nezaujatosť JUDr. C. potvrdil aj krajský súd svojím rozhodnutím, ktorý ju z konania a rozhodovania vo veci nevylúčil. Úlohou tunajšieho súdu nie je a ani nemôže byť posudzovať právne závery prebiehajúceho trestného konania. Súd pripojeným trestným spisom len zistil, že predmetné trestné konanie naďalej prebieha, nebolo zastavené, ani iným spôsobom dotknuté, na podklade vyjadrení vysokých činiteľov, ktorých názory k prebiehajúcemu trestnému konaniu v príspevkoch odzneli. Pre dokazovanie informácií v tejto dôkaznej rovine považoval súd preto za podstatné, že nebolo zistené žiadne ovplyvňovanie zo strany navrhovateľky, ktoré by malo vplyv na vznesenie obvinenia, či podanie obžaloby, prípadne na vedenie trestného konania, ktoré prebieha už bezmála 11 rokov a taktiež zistenie, či JUDr. C. bola skutočne zaujatá vo veci rozhodovať. Ďalšie právne závery ohľadne vedenia duplicitnosti trestného konania sú plne v kompetencii súdu, ktorý túto obžalobu prejednáva a akékoľvek názory v tejto rovine v čase jeho prebiehania sú predčasné a už vôbec by z hľadiska etického nemali týmto spôsobom zasahovať do jeho priebehu a týmto ho nepriamo ovplyvňovať.

V poslednej rovine ide o informácie, že kauza satirickej básničky odhalila oveľa viac, ako len partiu sudcov, prokurátorov, či policajtov, ktorí si vzájomne chránia spoločné kšefty a ktorí neváhajú porušiť ústavu, ako i informácie o tom, že N. U. sa niekto vyhrážal, strieľal do nej a mali jej uvoľniť kolesá na aute. Ani pravdivosť uvedených informácií a ich spojenie s osobou navrhovateľky odporca nijakým spôsobom nepreukázal. Svedkyňa N. U. v konaní pred súdom naopak poprela, že by dané informácie boli mierené na navrhovateľku, uviedla, že mala na mysli iných prokurátorov či sudcov.

Vykonaným dokazovaním mal tak súd preukázané, že skutočnosti uvádzané odporcom v odvysielaných reláciách nemajú hodnoverný skutkový základ. I keď súd uznáva, že úlohou médií je informovať širokú verejnosť o dianí v spoločnosti, medzi ktoré nepochybne patrí aj nekalé konanie verejných činiteľov, na druhej strane je však potrebné uviesť, že takéto informácie musia vychádzať z relevantných dôkazov tak, aby bola overená pravdivosť ich skutkového základu a nie z ničím nepodložených dedukcií. Výkon práva na slobodu prejavu spolu s právom na pravdivé informovanie verejnosti zahŕňa však aj povinnosť a zodpovednosť médií. Uvedené práva spolu s právom fyzickej osoby na ochranu jej osobnostných práv musia vystupovať vo vzájomnej korelácii a vzájomne sa rešpektovať. Výkon jedného práva tak nesmie bezdôvodne zasahovať do práva druhého. Nie je možné vytvoriť príspevok (ani v prípade investigatívnej žurnalistiky, medzi ktorú odporca tento príspevok zaraďuje) len na podklade dedukcií a neoverených informácií, ktoré sa následne spájajú, aby vznikla reportáž podobného obsahu ako odvysielal odporca - tak, ako na pojednávaní ozrejmil tvorbu takýchto príspevkov samotný redaktor N. C.. Na tom nič nemôže zmeniť ani fakt, že redaktor za odvysielané relácie získal novinárske ocenenia. Súd súhlasí s odporcom v tom smere, že navrhovateľka je verejne činnou osobou už tým, že zastáva funkciu sudcu a nadôvažok niekoľko rokov pôsobí aj na poste predsedníčky Okresného súdu v Považskej Bystrici, a teda patrí do okruhu osôb, ktoré musia zniesť väčší verejný záujem médií o jej osobu a činnosť ako i určitý stupeň kritiky v danom smere. Uvedená kritika musí však vychádzať z pravdivých skutočností. Súd nepovažoval obsah relácií, ktoré odvysielal odporca vo svojom vysielacom čase za kritiku, pretože vykonaným dokazovaním bolo zistené, že postráda akýkoľvek pravdivý základ. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že samotná N. U. v konaní pred súdom uviedla, že časť príspevkov nebola namierená na osobu navrhovateľky, pretože podstatné je, ako samotný obsah týchto relácií zapôsobil v celkovom kontexte na diváka, ktorý dané reportáže vzhliadol. Zo skutkového deja odvysielaných relácií si bežný divák mohol vytvoriť záver, že navrhovateľka sa obohacuje na úkor mesta Považská Bystrica, nezákonnými rozhodnutiami si privlastňuje majetok mesta, porušuje zákony a Ústavu SR, ovplyvňuje súdne konania, vyhráža sa ľuďom, strieľa po nich, je členkou nejakej organizovanej skupiny ľudí („mafie v talároch“), ktorí majú spoločné kšefty a venujú sa nezákonnej, či nekalej činnosti. Uvedený obsah relácií vykreslil navrhovateľku vo veľmi negatívnom svetle, pričom keby sa preukázala hodnovernosť týchto tvrdených skutočností, navrhovateľka by nespĺňala ani kritériá na výkon funkcie sudcu, ba dokonca by takéto jej konanie malo trestnoprávny základ. Za daného stavu, odporca odvysielaním vyššie uvedených informácií o osobe navrhovateľky, neoprávnene zasiahol do jej osobnostných práv a to zvlášť závažným spôsobom.

Z vyššie uvedených dôvodov súd priznal navrhovateľke právo na zadosťučinenie, vo forme ospravedlnenia prečítaním obsahu textu, ktorý je uvedený vo výroku tohto rozhodnutia, a to trikrát za sebou každý pondelok na začiatku spravodajskej relácie „Televízne noviny“. Periodicitu ospravedlnenia súd odôvodňuje tým, že odporca odvysielal predmetné reportáže v takom istom rozsahu (3x), pričom 1x odvysielal priamo v Televíznych novinách aj upútavku na tieto relácie - v ktorej sa spomína navrhovateľka a stručne aj obsah reportáže. Pokiaľ ide o vysielací čas, tu súd uložil odporcovi povinnosť odvysielať ospravedlnenie na začiatku vysielacieho času televíznych novín, a to z toho dôvodu, že relácia Paľba bola v priebehu konania zrušená (pričom svojho času mala relácia Paľba vysokú sledovanosť). Ďalej súd prihliadol aj na to, že odporca šíril dané informácie aj prostredníctvom svojho internetového portálu (teda je tu predpoklad, že sa s danou reportážou, resp. jej obsahom oboznámil veľký počet ľudí). Preto súd považoval za primerané, aby bolo ospravedlnenie odvysielané vo vysielacom čase, kedy ho má možnosť vzhliadnuť väčší počet divákov a takýmto vysielaním je práve spravodajská relácia Televíznych novín. Ospravedlnenie listom, tak ako naň vo svojej záverečnej reči poukázala zástupkyňa odporcu s tým, že sa jej takáto forma v tomto prípade javí ako dostačujúca, súd považoval vzhľadom na intenzitu neoprávneného zásahu za neprimerané.

Nakoľko súd považoval zásah do práva navrhovateľky na ochranu jej osobnosti za obzvlášť závažný a obsahom uvedených reportáží bola podľa názoru súdu v značnej miere znížená dôstojnosť navrhovateľky, súd priznal navrhovateľke aj právo na peňažnú satisfakciu. Pri rozhodovaní o výške

nemajetkovej ujmy, súd skúmal, či odvysielané relácie sú objektívne spôsobilé privodiť navrhovateľke ujmu, zaoberal sa intenzitou tohto zásahu, prihliadal na profesionálny status navrhovateľky, sledovanosť televízie, ktorej prevádzkovateľom je odporca. V tomto smere súd poukazuje najmä na to, že navrhovateľka ako verejne činná osoba a osoba, u ktorej sa vzhľadom na jej funkciu predpokladá vysoký morálny kredit, bola danými príspevkami v očiach verejnosti vykreslená ako osoba, ktorá svojím konaním takýto kredit nespĺňa vôbec, dokonca sa dopúšťa trestnej činnosti a zneužíva svoju právomoc na úkor svojich vlastných záujmov. Uvedený morálny kredit a dôveryhodnosť navrhovateľky boli preto v očiach verejnosti a najmä u občanov mesta, v ktorom žije a ktorého súd na poste predsedníčky reprezentuje naštrbené v značnej miere. Navrhovateľka i napriek uverejneniu ospravedlnenia bude musieť ešte dlhé obdobie v očiach širokej verejnosti naprávať svoj morálny kredit a narušenú dôstojnosť, ktoré boli týmito príspevkami dotknuté. Ďalej výšku poskytnutej peňažnej satisfakcie súd odvodzuje z toho, že odporca odvysielal uvedené reportáže niekoľkokrát po sebe s určitým časovým odstupom, pričom samotný odporca ako súkromnoprávna televízia už roky je podľa štatistických údajov najsledovanejšou televíziou na území SR, jej vysielanie je navyše šírené i prostredníctvom satelitu, a teda je veľký predpoklad, že uvedené reportáže, ktorými bola navrhovateľka dotknutá, vzhliadol vysoký počet ľudí tak zo SR ako i zo zahraničia. Navyše predmetné relácie boli zverejnené aj na internetovom portáli televízie, kde ľudia diskutovali o ich obsahu. Samotná navrhovateľka súdu preukázala, že uvedené diskusie prebiehali aj k jej osobe a vychádzali z informácií uverejnených v dotknutých príspevkoch, pričom navrhovateľka v nich bola vykresľovaná v negatívnom svetle. Všetci vypočutí svedkovia v konaní pred súdom potvrdili, že im je obsah týchto príspevkov známy, a to či už tým, že ich osobne videli, alebo tým, že nimi boli oboznámení okruhom svojich známych. Navrhovateľka tiež preukázala, že uvedené reportáže ovplyvnili aj samotných účastníkov konania, ktorí sa na ňu obracajú ako na predsedníčku súdu - a to podaním p. D. X., ktorý vo svojej sťažnosti priamo spomína odvysielané relácie a slovne útočí na osobu navrhovateľky. I z týchto faktov nepochybne vyplýva, že obsah týchto príspevkov je známy širokému okruhu ľudí a nie je preto potrebné túto skutočnosť vzhľadom na silu takéhoto média ďalej preukazovať. Je pravdou, že ostatné listiny predložené navrhovateľkou súd nemohol zobrať do úvahy pri určovaní výšky peňažnej satisfakcie, pretože tieto boli datované so skorším dátumom ako boli spomínané relácie odvysielané. Z vyššie uvedených dôvodov súd považoval za primeranú peňažnú satisfakciu sumu vo výške 50.000,- €, ktorá splní tak satisfakčný ako aj preventívny charakter.

Vo zvyšnej časti peňažnej satisfakcie súd návrh navrhovateľky zamietol.

Súd nepristúpil k výsluchu ďalších svedkov, ktorých žiadal v konaní vypočuť odporca, nakoľko takto vykonané dokazovanie, súd považoval za postačujúce pre rozhodnutie vo veci. Podľa názoru súdu, predvolanými svedkami súd dostatočným spôsobom zistil hodnovernosť a pravdivosť skutkového základu odvysielaných informácií o osobe navrhovateľky, nakoľko sa jednalo o svedkov, ktorí priamo disponovali s predmetnými informáciami, a teda vedeli hodnoverne posúdiť pravdivosť týchto informácií. Ostatných svedkov, ktorých žiadal odporca v konaní vypočuť, súd považoval za svedkov z hľadiska dôkazného za nepodstatných práve preto, že títo priamo nemohli zhodnotiť hodnovernosť týchto informácií a súd nemôže postaviť skutkový základ dôkaznej roviny len na ich dohadoch či vyslovených názoroch, ktoré by v konaní pred súdom prezentovali. Okolnosti ohľadne prebiehajúceho trestného konania súd zisťoval priamo z pripojeného trestného spisu - BN 1T 93/2001. K výsluchu svedka Ing. K. súd nepristúpil z toho dôvodu, že považoval jeho výsluch za nadbytočný práve preto, že obvinenie voči N. U. bolo vznesené vyšetrovateľom Mgr. I., a preto súd považoval za podstatné vypočuť práve jeho k okolnostiam tohto úkonu ako i prípadných tlakov vyvíjaných na jeho osobu za týmto účelom. Pokiaľ ide o návrh odporcu na vypočutie JUDr. U., ktorá mala byť tiež dotknutá konaním navrhovateľky, súd nepristúpil k výsluchu tejto svedkyne vzhľadom k tomu, že odporca tento návrh na doplnenie dokazovania predložil súdu s poukazom na § 118a O.s.p. oneskorene. Právna zástupkyňa odporcu mohla tento návrh na doplnenie dokazovania súdu predložiť už na pojednávaní dňa 15.11.2010, kedy súdu predložila internetovú diskusiu, do ktorej sa zapojila aj JUDr. U., z ktorej vyplývalo, že mala byť dotknutá konaním navrhovateľky, a teda jej táto skutočnosť bola známa už v tomto termíne. Reakciu F. U. k jej osobe nakoniec súdu predložila ako listinný dôkaz aj samotná navrhovateľka (čl. 252) už na prvom pojednávaní vo veci samej. Právna zástupkyňa odporcu však návrh na jej vypočutie súdu predložila až na poslednom pojednávaní vo veci samej. Preto súd vzhľadom na jednoznačnosť dikcie § 118a O.s.p. o predkladaní návrhov na doplnenie dokazovania v prípade konaní o ochrane osobnosti na takto oneskorene označený dôkaz neprihliadol a dokazovanie vyhlásil za skončené.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s § 142 ods. 3 O.s.p.. Aj keď mala navrhovateľka vo veci úspech iba čiastočný, súd jej priznal plnú náhradu trov konania, keďže rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. Trovy konania navrhovateľky pritom pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 5.054,- €, z hotových výdavkov navrhovateľky vo výške 308,70 € (za použitie motorového vozidla navrhovateľkou na pojednávania v dňoch 16.12.2009, 19.04.2010, 20.09.2010, 15.11.2010, 18.01.2011, 23.03.2011 - typ vozidla AUDI A3, ev. č. PB 782 AN, pri spotrebe 7,4 1/100km) a z trov právneho zastúpenia celkom vo výške 11.356,80 € za 10 úkonov právnej pomoci (prevzatie a príprava zastúpenia - 550,44 € + RP 6,31 €, vypracovanie žaloby - 550,44 € + RP 6,31 €; účasť na pojednávaní dňa 16.12.2009 - 138,22 € + RP 6,95 €; vypracovanie stanoviska k vyjadreniu odporcu zo dňa 27.01.2010 - 553,88 € + RP 7,21 €; účasť na pojednávaní dňa 19.04.2010 za 5x začaté 2 hodiny - 2769,40 € + RP 7,21 €; vypracovanie stanoviska k dôkazným návrhom odporcu zo dňa 03.05.2010 - 553,88 + RP 7,21 €; účasť na pojednávaní dňa 20.09.2010 za 2x začaté 2 hodiny - 1.107,76 € + RP 7,21 €; účasť na pojednávaní dňa 15.11.2010 za 2x začaté 2 hodiny - 1.109,26 € + RP 7,21 €; účasť na pojednávaní dňa 18.01.2011 za 2x začaté 2 hodiny - 1.109,26 € + RP 7,41 €; účasť na pojednávaní za 2x začaté 2 hodiny - 1.109,26 € + 7,41 €; cestovné náhrady za použitie motorového vozidla advokáta z U. do Bánoviec nad Bebravou a späť - spolu vo výške 109,84 € (3 x použité MV zn. Volvo XC90 pri spotrebe 9,0 1/100km a 3 x použité MV zn. BMW 525 dA pri spotrebe 8,1 1/100km); náhrada za stratu času advokáta za účasť na pojednávaniach - v roku 2009 za 4 začaté polhodiny po 11,59 €, v roku 2010 za 12 začatých polhodín po 12,02 €, v roku 2011 za 8 začatých polhodín po 12,35 €; DPH k odmene za úkony právnych služieb vo výške 20 % - 1.890,70 € - všetko účtované v zmysle vyhlášky č. 655/2004 z.z.. Trovy konania navrhovateľky tak spolu predstavujú sumu 16.710,50 €.

V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku: Odporca je povinný zabezpečiť na vlastné náklady v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, aby v televíznom vysielaní žalovaného bolo v tri po sebe nasledujúce týždne, vždy v pondelok v príslušnom týždni, vždy na začiatku vysielania spravodajskej relácie Televízne noviny, začínajúcej o 19.00 hod. odvysielané ospravedlnenie zobrazením a prečítaním textu s nasledovným obsahom:

"Televízia MARKÍZA v spravodajskej relácii Televízne noviny dňa 12.5.2008, v relácii Paľba dňa 12.5.2008, v relácii Paľba dňa 30.6.2008 a v relácii Paľba dňa 1.6.2009 odvysielala nepravdivé informácie týkajúce sa osoby predsedkyne Okresného súdu v Považskej Bystrici JUDr. R. W. o tom, že ona a jej manžel, inak právny zástupca Mesta Považská Bystrica, sa našli v dvoch vetách satirickej básničky, ktoré napísala a zverejnila vo svojom regionálnom týždenníku Aspekt novinárka N. U. a že je až neuveriteľné, že títo sa nenašli v ostrých a kritických článkoch N. U., ktoré konkrétne popisovali ako sa obohacovali na úkor Mesta Považská Bystrica, ďalej o tom, že v roku 2000 JUDr. R. W. ako predsedníčka Okresného súdu v Považskej Bystrici a sestra exprimátora W., opäť začala hon na N. U. za už spomínanú básničku a vec bola pridelená sudkyni, ktorá je priateľkou JUDr. R. W. a je jej dobrá známa a roky sa poznajú, pričom táto sudkyňa N. U. skutočne odsúdila a potrestala za to, za čo už raz bola potrestaná v priestupkovom konaní v roku 1999 a teda mala pykať dvakrát za to isté, ďalej o tom, že kauza satirickej básničky odhalila oveľa viac, ako len partiu sudcov a prokurátorov, či policajtov, ktorí si vzájomne chránia spoločné kšefty a ktorí neváhajú porušiť ústavu, ďalej o tom, že to bola pomsta JUDr. R. W., ktorá zabezpečovala rozhodnutia okresného súdu v rozpore so zákonom a doktor Z. ošetroval trestnú činnosť a napokon o tom, že JUDr. R. W. mala rozhodovať spolu s doktorom Z. o najrôznejších prevodoch mestského majetku, pričom prokurátor, doktor Z. bol len nedávno obvinený v inej kauze, že mal brať úplatky. Odvysielaním týchto nepravdivých informácií o osobe JUDr. R. W. došlo k neoprávnenému zásahu do jej práva na ochranu osobnosti. Za odvysielanie týchto nepravdivých informácií sa televízia MARKÍZA JUDr. R. W. ospravedlňuje."

Odporca je povinný oznámiť termín prvého odvysielania ospravedlnenia žalobkyni písomne doručenou listovou zásielkou tak, aby sa žalobkyňa o tomto termíne mohla dozvedieť najmenej 10 dní vopred.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke 50.000,- € peňažnej satisfakcie a nahradiť trovy konania vo výške 16.710,50 €, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

podal odvolanie odporca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Navrhoval odvolaciemu súdu rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť v zmysle § 220 O.s.p. a návrh navrhovateľky v plnom rozsahu zamietnuť, prípadne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie v zmysle §

221 O.s.p. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia. Vo svojom odvolaní k povinnosti odvysielať ospravedlnenie vo výroku uvedenom v znení uvádzal, že odporca pri výrokoch, ktoré sú predmetom znenia ospravedlnenia použil zo strany redaktora ako aj respondentov tzv. hodnotiace úsudky. Európsky súd pre ľudské práva má za to, že hodnotiaci úsudok je neprimeraný iba vtedy, ak absentuje akýkoľvek skutkový základ. Výrazy použité v príspevkoch boli nepochybne expresívne, výrazovo ostré, silné, ale neprekročili primeraný stupeň zveličenia, keď čl. 10 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd chráni novinársku slobodu aj pokiaľ ide o istý stupeň zveličenia a v jej medziach o výrazy, ktoré môžu byť šokujúce. V mediálnom práve je potrebné rozlišovať uvedenie faktov od úvah. Rozlíšenie, či sa jedná o konštatovanie skutočností alebo o úvahu, je potrebné rozlišovať aj z hľadiska nápravy nepravdivých údajov. Poukazoval na tú skutočnosť, že nie je možné splniť požiadavku na preukázanie pravdivosti hodnotiacich úsudkov a takáto požiadavka sama o sebe porušuje slobodu názoru, ktorá tvorí súčasť práva chráneného medzinárodným právom. Tam, kde vyhlásenie prerastie do hodnotiaceho úsudku, môže primeranosť zásahu (teda obmedzenie práva na slobodu prejavu) závisieť na tom, či existuje dostatočný skutkový základ pre napadnuté vyhlásenie, pretože dokonca aj hodnotiaci úsudok bez akéhokoľvek skutkového základu na jeho podporu môže byť prehnaný (prípad Q. proti Slovensku). Z uvedeného je zrejmé, že Európsky súd pre ľudské práva má za to, že hodnotiaci úsudok je neprimeraný iba vtedy, ak absentuje akýkoľvek skutkový základ. Odporca má za to, že pri uvedených výrazoch, ktoré sú súčasťou znenia uloženého ospravedlnenie, neabsentuje skutkový základ. Práve naopak má za to, že pravdivostný skutkový základ o jeho práve informovať o neštandardnom prebiehajúcom trestnom konaní voči novinárke N. U., riadne preukázal v priebehu prvostupňového konania. Uviedol, že v príspevkoch odzneli názory rôznych nezaujatých a nezávislých osôb. Redaktor poskytol priestor na vyjadrenie aj samotnej navrhovateľke, pričom súd túto skutočnosť nezobral pri svojom rozhodnutí do úvahy. Dôležitým faktorom, na ktorý bolo nutné prihliadať počas konania, pričom okresný súd túto skutočnosť opomenul je skutočnosť, že počas prípravy a odvysielania príspevku bol verejný záujem na vyhotovení a odvysielaní príspevku. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva v rozsudku vo veci Observer a Cruardian z roku 1991 k otázke stanovenia hranice medzi slobodou prejavu, právom verejnosti na informácie a ochranou tretích osôb vyslovujú nasledovné:

„Aj keď tlač nesmie prekročiť vymedzené hranice predovšetkým ochranu cti tretích osôb, má šíriť informácie a myšlienky verejného záujme. S jej funkciou šíriť informácie je neoddeliteľne spojené právo verejnosti informácie prijímať. Inak by nemohla tlač zastávať svoju dôležitú úlohu „strážcu demokracie“. Sloboda prejavu tak, ako je vymedzená v čl. 10 dohovoru, podlieha viacerým výnimkám, ktoré je však potrebné vykladať reštriktívne a nevyhnutnosť každého obmedzenia musí byť presvedčivo dokázaná.“

Okresný súd pri rozhodovaní nezobral do úvahy postavenie odporcu ako osoby - vysielateľa, ktorej povinnosťou je zabezpečenie všestrannosti informácii a názorovej plurality v rámci vysielanej programovej služby, vykonávanie služby veciam verejného alebo iného spoločenského záujmu a prispievanie k rozvoju demokratickej spoločnosti. V danom prípade nešlo len o právo na informáciu, ale aj o povinnosť odporcu ako držiteľa licencie na televízne vysielanie informovať verejnosť. Pri posudzovaní skutkového stavu danej veci treba upriamiť pozornosť najmä na čl. 14 nasledujúcich a čl. 11 Ústavy SR, ktorá garantuje základné ľudské práva a slobody. Podľa Ústavy SR ako aj dohovoru, musí byť pre obmedzenie slobody prejavu a práva na informácie predovšetkým splnená podmienka nevyhnutnosti v demokratickej spoločnosti, pričom toto obmedzenie musí sledovať legitímny cieľ, nesmie prekročiť nevyhnutnú mieru postačujúcu pre ochranu legitímneho záujmu. Sloboda prejavu, tak ako je vymedzená v čl. 10 dohovoru, podlieha aj výnimkám, ktoré je však potrebné vykladať reštriktívne a nevyhnutnosť každého obmedzenia musí byť presvedčivo dokázaná. K zdôvodneniu potreby nevyhnutnosti zásahu do práva odporcu garantovaného dohovorom a dokázaniu nevyhnutnosti zásahu obsiahnutého vo výrokovej časti rozhodnutia súdu prvého stupňa počas konania na súde prvého stupňa nedošlo. Informácie, ktoré boli súčasťou príspevkov a ktoré sú uvedené aj v ospravedlnení, pozostávajú okrem už spomínaných hodnotiacich úsudkov aj z kritických názorov dotknutej novinárky, ktorá uviedla skutočnosti, ktoré sú obsahom novinových článkov, za ktoré je voči nej vedené už spomínané trestné konanie. Ďalej poukázal na to, že predmet tohto sporu sa týka tej podoby slobody prejavu, ktorá je nevyhnutná pre demokraciu a pre tvorbu slobodnej verejnej mienky v otvorenej spoločnosti. Právo na ochranu osobnosti a na primeranú satisfakciu má fyzická osoba v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka iba proti neoprávneným zásahom. Neoprávneným zásahom je taký zásah, ktorý je v rozpore s platnými právnymi predpismi. Zníženú ochranu v tejto súvislosti používajú v zmysle slovenskej judikatúry a obdobne aj judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva tzv. osoby verejného záujmu. Pozitívna či negatívna činnosť osôb verejného záujmu, ktorá sa dotýka širšieho spoločenstva

ľudí a teda ho ovplyvňuje, prestáva byť výlučne súkromnou vecou týchto osôb. Navrhovateľka bola v čase odvysielania príspevkov sudcom a teda verejne činnou osobou, teda osobou, ktorá požíva zníženú ochranu. Koncepcia nižšej ochrany osobnostných práv týchto osôb vychádza z doktríny, že osoba, ktorá svojou činnosťou vystupuje na verejnosti a ktorá zásadným spôsobom ovplyvňuje alebo môže ovplyvňovať spoločenský vývoj, musí znášať aj dôsledky, ktoré z toho vyplývajú. Táto osoba je na rozdiel od ostatných oprávnene vystavená širšej kontrole verejnosti, ako aj jej prísnejším kritériám. Vychádzajúc z rozhodnutí Európskej komisie pre ľudské práva v Strassburgu je žiaduce pri posudzovaní vzájomnej vyváženosti práva na slobodu prejavu a ostatných osobnostných práv v konklúzií práv na pravdivé informácie diferencovať poskytovanie ochrany súkromným fyzickým osobám a fyzickým osobám verejne činným.

Okrem obsahu znenia samotného ospravedlnenia odporca zásadne nesúhlasí s rozhodnutím okresného súdu, ktorým uložil odporcovi odvysielať ospravedlnenie vo vysielacom čase hlavnej spravodajskej televíznej relácie Televízne noviny so začiatkom vysielania o 19.00 hod. Za primerané zadosťučinenie v prípade ospravedlnenia treba považovať odvysielanie ospravedlnenia v tom istom médiu, v rovnakom čase, aby tak správa mohla byť prijatá tým okruhom divákov, ktorí vnímali aj predchádzajúce difamujúce tvrdenie. Predmetom konania sú príspevky odvysielané v relácii Paľba zo dňa 12.5.2008, 30.6.2008, 1.6.2009 a jeden príspevok v Televíznych novinách, ktorý mal charakter krátkej uputávky na reláciu Paľba dňa 12.5.2008 a v ktorom neodzneli všetky výroky, ktoré sú uvedené v uloženom ospravedlnení. Sledovanosť relácii vysielaných v hlavnom vysielacom čase od 19.00 hod. do 21.00 hod. (tzv. prime time) je oveľa vyššia, ako sledovanosť relácii vysielaných v tzv. non prime time čase, čiže v čase po 21.00 hod. Reláciu Paľba sledovalo neporovnateľne menšie množstvo divákov, ako sledovalo reláciu hlavné Televízne noviny. Odporca má preto za to, že okresný súd pochybil, ak rozhodol o povinnosti odporcu odvysielať ospravedlnenie vo vysielacom čase hlavnej spravodajskej televíznej relácie Televízne noviny so začiatkom vysielania o 19.00 hod. a k údajnému zásahu do práv navrhovateľa došlo odvysielaním informácii v relácii Paľba. Ospravedlnenie by malo v súlade so súdnou praxou vzhliadnuť rovnaký, resp. obdobný počet divákov. Odporca považuje rozhodnutie okresného súdu za neprimeraný zásah do jeho práv ako nezávislého vysielateľa na základe licencie, ktorá mu bola udelená Radou pre vysielanie a retransmisiu. Relácia Paľba bola síce zrušená pre nízku sledovanosť, bola však nahradená obdobným formátom s názvom „nočné Televízne noviny“, ktoré majú začiatok vysielania o 22.00 hod., čo je čas, ktorý zodpovedá vysielaciemu času zrušenej relácie Paľba. Ďalej nesúhlasí s rozhodnutím okresného súdu, ktorým uložil odporcovi odvysielať ospravedlnenie v počte 3x. Ospravedlnenie, ktoré v sebe obsahuje hodnotiace úsudky v takom znení a rozsahu, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku, by odvysielaním a to najmä viacnásobným odvysielaním nesplnilo svoj účel, ktorý sleduje Občiansky zákonník vo svojom § 11 a nasledujúcich. Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľke náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 50.000,- €, tak má za to, že odôvodnenie rozsudku okresného súdu je nesprávne a nepostačujúce na prijatie záveru, že odporca odvysielaním predmetných príspevkov zasiahol do osobnostných práv navrhovateľky v značnej miere. Navrhovateľka ako pred odvysielaním príspevkov, tak aj po odvysielaní príspevkov a tiež v súčasnej dobe pôsobí ako vysoko postavená súdna funkcionárka na Okresnom súde v Považskej Bystrici. Nebolo voči nej v súvislosti s odvysielaním príspevkov začaté žiadne disciplinárne konanie, nebol v priebehu prvostupňového konania vypočutý žiaden svedok a ani nebol predložený hodnoverný dôkaz, ktorým by bolo preukázané jej zníženie vážnosti v spoločnosti v značnej miere ako aj jej zmenu, resp. zhoršenie postavenia v profesionálnom a súkromnom živote. Pre priznanie nemajetkovej ujmy je nepostačujúce, ak súd na základe svojho uváženia nahradí názory ľudí o tom, aký obraz si mohli vytvoriť po vzhliadnutí príspevku. Rovnako je nepostačujúce tvrdenie súdu o tom, že bolo zasiahnuté do práv navrhovateľky v značnej miere, ak sa uvedené tvrdenie nezakladá na preukázaných skutočnostiach. Odporca má tiež za to, že nepostačuje iba názor, resp. úvaha súdu o tom, že morálny kredit a dôveryhodnosť navrhovateľky boli v očiach verejnosti a najmä u občanov mesta, v ktorom žije a ktorého súd na poste predsedníčky reprezentuje, naštrbené v značnej miere. Má za to, že okresný súd rozhodol o priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch bez toho, aby boli naplnené podmienky, ktoré ukladá zákon na jej priznanie. Iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere v zmysle § 13 ods. 2 OZ, môže byť fyzickej osobe výnimočne subsidiárne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Nestačí teda len možnosť zníženia dôstojnosti a vážnosti fyzickej osoby v značnej miere ako uvádza okresný súd vo svojom rozsudku, ale súdom musí byť vždy zistené, že k tomuto zníženiu skutočne došlo. Odporca má za to, že súd v predmetnom konaní nemal preukázané a spoľahlivo zistené, že vážnosť a česť navrhovateľky v spoločnosti v súvislosti s odvysielaním príspevkov v TV Markíza bola znížená v značnej

miere, a teda že existuje zákonný nárok navrhovateľky na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Má za to, že navrhovateľka v predmetnom konaní neuniesla dôkaznú povinnosť, dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním zníženia dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Ďalej odporca nesúhlasil s výrokom súdu prvého stupňa o náhrade trov konania. Rozhodnutie o výške náhrady trov konania je v absolútnom rozpore s vyhl. Č. 655/2004 Z.z. V predmetnej veci sa rozhoduje o trovách konania v spore o ochranu osobnosti a má sa vychádzať z vyhl. Č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom od 1. júna 2009, ktorá vo veciach ochrany osobnosti stanovuje tarifnú odmenu z tarifnej hodnoty v sume 2.000,- €. Zároveň sa odvolal aj voči samotnému priznaniu trov navrhovateľke. Podľa jeho názoru súd mal postupovať v zmysle ust. § 142 ods. 2 O.s.p. a trovy konania pomerne rozdeliť, prípadne vysloviť, že žiaden z účastníkov nemá na náhradu trov konania právo.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým súd návrh navrhovateľky vo zvyšnej časti peňažnej satisfakcie zamietol a v tejto súvislosti s výrokom o náhrade trov konania podala odvolanie navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhovala odvolaciemu súdu po preskúmaní veci v rozsahu podaného odvolania napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť v zmysle ust. § 220 O.s.p. tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke 165.969,59 € peňažnej satisfakcie do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia a nahradiť trovy konania vo výške 21.112,72 € a zároveň zaviazať odporcu k povinnosti zaplatiť navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania. Vo svojom odvolaní poukazovala na to, že rozsudok súdu prvého stupňa v časti, v ktorej ho napáda, považuje za nesprávny, založený na nesprávnom právnom posúdení veci. Peňažnú satisfakciu vo výške 50.000,- € nepovažuje za primeranú a postačujúcu vzhľadom na všetky skutočnosti, ktoré boli v konaní zistené a vzhľadom na všetky okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do jej práva na ochranu osobnosti ako aj vzhľadom na rozhodovaciu činnosť súdov v SR v obdobných právnych veciach. Súd prvého stupňa nedostatočne prihliadol na mimoriadnu závažnosť údajov z hľadiska ich dopadu najmä na občiansku česť a ľudskú dôstojnosť navrhovateľky vrátane jej pracovného zaradenia a s tým spojené sťaženie jej postavenia v súkromnom i spoločenskom živote a nedostatočne prihliadol na skutočnosť, že odporca takéto údaje zverejnil opakovane a dokonca aj v čase po začatí konania v tejto veci, kedy už musel mať vedomosť o stanovisku navrhovateľky k odvysielaným nepravdivým údajom o jej osobe. Suma peňažnej satisfakcie prisúdená navrhovateľke napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa nevyjadruje v dostatočnej miere zohľadnenie všetkých týchto skutočností v ich súhrne a vzájomnom kontexte. Televízne vysielanie odporcu je nasledovanejším televíznym vysielaním v SR a teda v ňom zverejňované údaje sa dostávajú do povedomia veľmi širokého okruhu osôb. Sledovanosť televízneho vysielanie odporcu na dlhodobo udržiavanej úrovni znamená dôveru diváckej verejnosti v toto televízne vysielanie a prijímanie odvysielaných údajov diváckou verejnosťou v rovine presvedčenia o ich opodstatnenosti. Ak za tohto stavu došlo k opakovanému odvysielaniu nepravdivých a hrubo urážlivých údajov o osobe navrhovateľky, tak intenzita zásahu do osobnostných práv navrhovateľky bola tým mimoriadne zvýšená a práve na túto skutočnosť súd prvého stupňa dostatočne neprihliadol, keď navrhovateľkou požadovanú peňažnú satisfakciu za takýto neoprávnený zásah do jej práva na ochranu osobnosti výrazne znížil. Ako predsedníčka Okresného súdu Považská Bystrica sa stretla s mnohými prejavmi neúcty až nevraživosti, bola spochybňovaná vo svojej profesii a oproti predošlému stavu začala pociťovať od účastníkov podstatne nižší stupeň dôvery a úcty. Tvrdila, že nie je možné konkrétnymi dôkaznými prostriedkami preukázať obrovskú psychickú záťaž vyvolanú u navrhovateľky. Súd prvého stupňa v tomto smere neprihliadol dostatočne na to, že z obsahu údajov zverejnených o osobe navrhovateľky v posudzovaných reláciách v podstate vyplynulo, že navrhovateľka nespĺňa základné zákonné ani morálne predpoklady na výkon funkcie sudcu a že je osobou podieľajúcou sa na páchaní trestnej činnosti závažného charakteru (organizovanou skupinou) tým, že zneužíva svoju právomoc a robí tak na svoj vlastný prospech. Sťažilo sa tiež postavenie navrhovateľky v kolektíve sudcov, v jej súkromnom, najmä rodinnom živote, zmenil sa postoj verejnosti nielen k navrhovateľke, ale celej jej rodine. Danou skutočnosťou pri určení výšky peňažnej satisfakcie je podľa navrhovateľky tiež to, že odporca odvysielal opakovane nepravdivé a hrubo urážlivé údaje o jej osobe ešte aj v relácii Paľba dňa 1.6.2009, hoci konanie v tejto veci sa začalo už dňa 29.9.2008 a ak odporca namietal, že navrhovateľka nevyužila možnosť vyjadriť sa v relácii k údajom o jej osobe, tak prinajmenej už pred odvysielaním poslednej z posudzovaných relácii dňa 1.6.2009 mal stanovisko navrhovateľky k dispozícii vo forme jej prednesov obsiahnutých v návrhu na začatie konania v tejto veci. Odporca neprejavil žiadnu snahu aspoň korigovať zverejnené údaje ani s ohľadom na tieto nové skutočnosti, ktoré nastali ešte pred odvysielaním poslednej z posudzovaných relácii a práve aj takýto postup odporcu podľa navrhovateľky závažnosť a intenzitu zásahu do osobnostných práv navrhovateľky tiež podstatne zvyšuje. Intenzitu

zásahu do osobnostných práv navrhovateľky mimoriadne zvýšila skutočnosť, že odporcom odvysielané relácie boli vždy po ich odvysielaní zverejnené na internete po pomerne dlhú dobu.

K odvolaniu navrhovateľky proti rozsudku súdu prvého stupňa podal písomné vyjadrenie odporca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne. Vo svojom vyjadrení poukazoval na to, že navrhovateľka v priebehu prvostupňového konania nepreukázala konkrétnymi a hodnovernými dôkazmi, že do jej osobnostných práv bolo zasiahnuté v značnej miere. Naopak, okresný súd pochybil už pri samotnom priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 50.000,- €, keďže rozhodol o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch i bez toho, aby mal preukázané konkrétnymi dôkazmi, že k zásahu do osobnostných práv navrhovateľky v značnej miere skutočne došlo. Má za to, že navrhovateľka v predmetnom konaní neuniesla dôkaznú povinnosť, dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním zníženia dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere a okresný súd túto skutočnosť nezohľadnil a napriek tomu navrhovateľke nemajetkovú ujmu v peniazoch priznal. Navrhovateľka by nemala mať nárok na žiadnu náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a odporca tak považuje odvolanie navrhovateľky voči rozsudku za neopodstatnené. Ďalej uviedol, že navrhovateľka síce podala návrh na ochranu osobnosti na Okresný súd v Považskej Bystrici, ale odporca sa o začatom konaní o ochranu osobnosti dozvedel až po doručení výzvy na vyjadrenie sa k návrhu dňa 10.8.2009, čiže po odvysielaní spomínanej relácie Paľba vysielanej dňa 1.6.2009.

K odvolaniu odporcu proti rozsudku súdu prvého stupňa podala písomné vyjadrenie navrhovateľka prostredníctvom svojho právnemu zástupcu. K odvolacím námietkam odporcu týkajúcim sa priznania nemateriálnej satisfakcie uviedla, že tieto považuje za celkom účelové. Nie je vôbec pravdou to, že pri výrokoch, ktoré sú predmetom znenia ospravedlnenia podľa rozsudku súdu prvého stupňa, by malo ísť o hodnotiace úsudky použité zo strany redaktora ako aj respondentov. Tieto výroky nemajú charakter hodnotiacich úsudkov, ale ide o skutkové tvrdenia a odporca sa označením týchto výrokov za hodnotiace úsudky snaží len znížiť mieru ich závažnosti z hľadiska neoprávneného zásahu do osobnostných práv navrhovateľky. Všetky tvrdenia odvysielané v posudzovaných príspevkov v televíznom vysielaní odporcu o jej osobe, ktorými došlo k neoprávnenému zásahu do jej osobnostných práv, nemožno vôbec považovať za hodnotiace úsudky, ale len za skutkové tvrdenia. Obsahom znenia ospravedlnenia sú nepravdivé informácie, ktoré boli opakovane odvysielané v spravodajskej relácii Televízne noviny dňa 12.5.2008, v relácii Paľba dňa 12.5.2008, 30.6.2008 a 1.6.2009 týkajúce sa jej osoby. Poukazovala na to, že pri skúmaní primeranosti konkrétneho výroku je totiž potrebné v prvom rade rozlíšiť, či sa jedná o skutkové tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok. Skutkové tvrdenie je také tvrdenie, ktoré sa opiera o fakt objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania a teda pravdivosť takéhoto tvrdenia je vždy overiteľná. Uverejnenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť alebo pokiaľ nie je natoľko intímny, že by odporoval právu na ochranu súkromia a ľudskej dôstojnosti. Hodnotiaci úsudok naopak vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj tak, že ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti a to na základe vlastných kritérií. Hodnotiaci úsudok preto nemožno nijak dokazovať, je však nutné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom výkonu práva kritiky, teda či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie a zneuctenie dotknutej osoby. Tvrdila, že ak by aj malo ísť o hodnotiace úsudky, tieto by boli jednoznačne neprimerané z dôvodu absencie ich akéhokoľvek skutkového základu. V skutočnosti však ide jednoznačne o celkom nepravdivé skutkové tvrdenia. V prípade týchto tvrdení o osobe navrhovateľky nemohlo ísť ani o prípustnú vecnú kritiku, o ktorú by išlo len vtedy, keď by táto vychádzala z pravdivých podkladov. Bez právneho významu je aj poukaz odporcu na to, že navrhovateľke bol redaktorom poskytnutý priestor na vyjadrenie v posudzovaných príspevkoch, ktorý navrhovateľka nevyužila. Táto skutočnosť totiž nemá pre posúdenie zákonných kritérií dôležitých pre rozhodnutie o uplatnenom nároku navrhovateľky na ochranu osobnosti žiadny význam. Pokiaľ ide o poukaz odporcu na ust. čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy SR upravujúce slobodu prejavu a právo na vyhľadávanie a šírenie informácii, k tomuto navrhovateľka uvádza, že na roveň tomuto ústavnému právu je postavené ústavné právo každého na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena ako aj na ochranu pred neoprávneným zásahom do súkromného a rodinného života v zmysle čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy SR. Pri strete práva na informácie a práva na ochranu osobnosti ako základných práv stojacich na rovnakej úrovni je vždy vecou všeobecných súdov, aby s prihliadnutím na okolnosti každého konkrétneho prípadu zvážili, či jednému právu nebola bezdôvodne daná prednosť pred právom druhým. Poukázala aj na to, že žiadnym spôsobom nespochybňuje

právo odporcu poskytovať verejnosti informácie, avšak podľa nej odporca je povinný výkon tohto práva realizovať takým spôsobom, aby nedošlo k porušeniu iného ústavného práva, ktorým je právo na ochranu osobnosti. Tvrdila, že zjavne neprimeraným spôsobom bolo porušené ústavné právo navrhovateľky na ochranu osobnosti na úkor ústavného práva na slobodu prejavu a informácie. Išlo o celkom zrejmý nepomer medzi týmito základnými právami a slobodami, keď právo navrhovateľky na ochranu osobnosti bolo celkom potláčané na úkor práva na slobodu prejavu a práva na informácie. Pokiaľ ide o čas zverejnenia ospravedlnenia, tento čas je odôvodnený tým, že odporca odvysielal upútavku na prvú z relácii Paľba, v ktorej boli zverejnené nepravdivé informácie o osobe navrhovateľky dňa 12.5.2008, práve v hlavnom vysielacom čase spravodajskej relácii Televízne noviny, čím mohlo objektívne dôjsť aj ku zvýšeniu sledovanosti následne v neskoršom vysielacom čase odvysielanej relácie Paľba a jednak tým, že relácia Paľba bola medzičasom zrušená a odvysielanie ospravedlnenia v rámci tejto relácie preto nie je objektívne možné. Hľadisko rozdielnej hodnoty vysielacieho času odporcu nemá pre posúdenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa v tejto veci žiaden právny význam. Počet zverejnenia odvysielania ospravedlnenia zodpovedá počtu zverejnenia odvysielania príspevkov, v ktorých odzneli nepravdivé a hrubo urážlivé tvrdenia o osobe navrhovateľky, nehovoriac už o možnosti sledovať tieto príspevky opakovane po dlhú dobu ešte aj na internete. Uviedla, že nie je pravdivé tvrdenie odporcu, že z vykonaného dokazovania nevyplynuli skutočnosti o narušení vážnosti a dôstojnosti navrhovateľky v spoločnosti, keď takéto skutočnosti vyplynuli nielen z tvrdení a listinných dokladov poskytnutých navrhovateľkou, ale aj zo svedeckej výpovede svedka Mgr. I. I.. Urobenie záveru o značnej miere zníženia dôstojnosti fyzickej osoby a jej vážnosti v spoločnosti v dôsledku neoprávneného zásahu do jej osobnostných práv je možné nielen na základe konkrétnych svedeckých výpovedí osôb, ktoré by vyslovene pred súdom potvrdili, že dotknutá fyzická osoba stratila v ich očiach dovtedajší kredit, pretože ide v podstate vždy o subjektívny názor takýchto osôb pochádzajúcich z pravidla okolia dotknutej osoby (pracovného či súkromného), ktorý nepredstavuje klasický obsah svedeckej výpovede, ale najmä na základe objektívneho posúdenia závažnosti nepravdivých tvrdení o dotknutej osobe z hľadiska ich obsahu a vzťahu k dotknutej osobe s ohľadom na jej zaradenie v spoločnosti. Pri ustálení miery zníženia dôstojnosti a vážnosti navrhovateľky v spoločnosti bolo veľmi dôležité prihliadnuť na objektívnu spôsobilosť zverejnených nepravdivých tvrdení o osobe navrhovateľky vzhľadom na ich obsah a závažnosť vyvolať takéto následky. U verejne činnej osoby sa vyššia miera tolerancie pri posúdení skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov uplatnených pri kritike súvisiacej s verejnou činnosťou, ktorú taká osoba vykonáva, spravidla nevzťahuje na nepravdivé skutkové údaje o verejne činnej osobe. V tomto prípade nešlo u nepravdivých tvrdení zverejnených v posudzovaných príspevkoch v televíznom vysielaní odporcu vôbec o skutkové tvrdenia ani o hodnotiace úsudky uplatnené pri kritike súvisiacej s verejnou činnosťou, ktorú navrhovateľka vykonáva, teda súvisiacej s konkrétnym výkonom sudcovskej činnosti navrhovateľky v niektorej ňou prejednávaných právnych vecí ako zákonnou sudkyňou, ani s výkonom funkcie navrhovateľky ako predsedníčky Okresného súdu Považská Bystrica. Zverejnené tvrdenia o osobe navrhovateľky obsahovali v celom rozsahu nepravdivé skutkové údaje. K odvolacím námietkam odporcu týkajúcim sa výroku rozsudku súdu prvého stupňa o náhrade trov konania uviedla, že v danej veci je potrebné aplikovať ust. § 142 ods. 3 O.s.p., a preto postup súdu prvého stupňa v tomto smere bol správny.

Odporca prípismi doručenými súdu doplnil svoje odvolanie o dokumenty, ktoré ako účastník konania nemohol bez svojej viny označiť a predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa ako aj do podania odvolania. Nové dokumenty preukazujú, že odporca vo svojich príspevkoch oprávnene informoval o neštandardnom trestnom konaní, ktoré bolo vedené voči novinárke J. U.. Jedná sa o dokumenty, z ktorých vyplýva, že trestné konanie, o ktorom v príspevku informoval, bolo vedené voči novinárke J. U. 10 rokov neoprávnene.

K doplneniam odvolania odporcu podala písomné vyjadrenie navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedla, že tieto nemajú pre toto konanie vôbec žiadny dôkazný ani iný právny význam. Predmetom tohto konania je jej nárok z porušenia jej práva na ochranu osobnosti, a teda z neoprávneného zásahu do osobnostných práv navrhovateľky, ku ktorému došlo zo strany odporcu zverejnením nepravdivých a hrubo urážlivých údajov o osobe navrhovateľky v televíznom vysielaní odporcu a to opakovane v reláciách Paľba ako aj spravodajskej relácii Televízne noviny, čím bola intenzita neoprávneného zásahu aj s ohľadom na vtedajšiu sledovanosť televízneho vysielania odporcu podstatne zvýšená a v dôsledku čoho bola tak v značnej miere znížená dôstojnosť navrhovateľky a jej vážnosť v spoločnosti. Nepravdivé a hrubo urážlivé údaje zverejnené o osobe navrhovateľky v rozsahu,

ako boli vykonaným dokazovaním nepochybne zistené, sa týkali osoby navrhovateľky a výkonu jej sudcovskej činnosti a pre posúdenie neoprávnenosti tohto zásahu do osobnostných práv navrhovateľky ako aj jeho intenzity a následkov, nemôže byť vôbec právne významné, že v následnom časovom období došlo k zastaveniu trestného stíhania N. U. v trestnom konaní, ktoré bolo proti nej vedené. Ukončenie trestného konania nemá a nemôže mať absolútne žiaden vplyv na posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku navrhovateľky z porušenia jej práva na ochranu osobnosti. Trestné konanie proti N. U. neviedla navrhovateľka, ale štát a navrhovateľka bola len ako poškodená procesnou stranou tohto trestného konania. Zodpovednosť za to, či dané trestné konanie bolo vedené opodstatnene a štandardne alebo nie je na strane štátu a toto s nárokom navrhovateľky, ktorý je predmetom konania v tejto veci, vôbec nesúvisí. Zastavením trestného stíhania voči N. U. sa ani jeden z údajov zverejnených o osobe navrhovateľky v televíznom vysielaní odporcu v posudzovaných príspevkoch, ktorých zverejnením došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv navrhovateľky, nestal pravdivým a ani menej spôsobilým privodiť pre navrhovateľku značné zhoršenie jej postavenia v osobnom, pracovnom i spoločenskom živote.

Uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 1Nc 41/2011 zo dňa 26. júla 2011 bol spis Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp.zn. 4C/48/2009 postúpený na rozhodnutie o odvolaní účastníkov konania Krajskému súdu v Žiline. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.8.2011.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok v intenciách uvedených v ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a po nariadení pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 1 písm. a) O.s.p. rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním o morálnej satisfakcii potvrdil v súlade s ust. § 219 ods. 1,2 O.s.p. a rozsudok okresného súdu v časti výroku napadnutého odvolaním o peňažnej satisfakcii a náhrade trov konania zmenil v súlade s ust. § 220 O.s.p. Rozsudok okresného súdu v časti výroku nenapadnutého odvolaním, ktorým súd návrh navrhovateľky vo zvyšnej časti peňažnej satisfakcie zamietol, ponechal nedotknutý.

Navrhovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu vzala späť odvolanie podané proti výroku rozsudku, v ktorom okresný súd jej návrh vo zvyšnej časti peňažnej satisfakcie zamietol a ktorým sa domáhala zmeny výroku o náhrade trov konania.

Krajský súd v súlade s ust. § 207 ods. 2, 3 O.s.p. odvolacie konanie o odvolaní navrhovateľky zastavil.

V zmysle ust. § 207 ods. 2 O.s.p., dokiaľ o odvolaní nebolo rozhodnuté, možno ho vziať späť. Ak niekto vzal odvolanie späť, nemôže ho podať znova.

V zmysle ust. § 207 ods. 3 O.s.p., ak sa odvolanie, o ktorom nebolo rozhodnuté, vzalo späť, odvolací súd odvolacie konanie zastaví.

V zmysle ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V zmysle ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V zmysle ust. § 220 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a prislúchajúceho spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 132 a nasl. O.s.p. a zistil dostatočne skutkový stav veci.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že dňa 30.06.2008 a 01.06.2009 boli odporcom v rámci relácie „Paľba“ a dňa 12.05.2008 jednak v relácii Paľba, a jednak v upútavke na reláciu Paľba v Televíznych novinách odvysielané príspevky, v ktorých sa redaktor N. C. venoval príbehu novinárky N. U.. Z obsahu príspevkov vyplynulo, že pred desiatimi rokmi rešpektovaná novinárka stredného Považia a vydavateľka regionálneho týždenníka Aspekt, ktorá nebojácne a odhodlane písala o nespravodlivostiach a krivdách mocných z jej regiónu, paradoxne už roky má problém za dve vety satirickej básničky, ktoré napísala a zverejnila vo svojom regionálnom týždenníku. V týchto dvoch vetách sa mal nájsť bývalý primátor Považskej Bystrice, jeho sestra predsedníčka Okresného súdu v Považskej Bystrici a jej manžel. Redaktor uviedol, že N. U. bola obvinená za ohováranie a útok na verejného činiteľa. Ďalej redaktor skonštatoval, že samotný vyšetrovateľ však musel neskôr obvinenie zrušiť v celom rozsahu, pretože tvrdenia N. U. o prešľapoch vtedajšieho primátora a jeho blízkych a vysoko postavených rodinných príslušníkov totiž nestálo na hlinených nohách. Neskôr sa dozvedela, že je opäť obvinená za satiru, obnova konania nebola vôbec odôvodená prokuratúrou, ale urobila sa taká „finta F“, že sa zmenila pod inú spisovú značku a vyšetrovateľ dostal príkazom, aby opätovne začal vyšetrovať túto satiru a aby sa vyvíjal na N. U. nejaký nátlak. Ďalej sa v príspevku uvádzalo, že to bola pomsta doktorky W., Z. ošetroval trestnú činnosť a doktorka W. zabezpečovala rozhodnutia okresného súdu v rozpore so zákonom. Doktorka W. spolu s doktorom Z. rozhodovali o najrôznejších prevodoch mestského majetku. V závere relácie pani U. skonštatovala, že niektorí ľudia sa snažili jej svedectvá v kauze satirická básnička umlčať, bolo jej povedané, že keď s tým neprestane, tak príde o deti. Relácia sa končí konštatovaním redaktora, že kauza satirickej básničky odhalila oveľa viac, ako partiu sudcov a prokurátorov, či policajtov, ktorí si vzájomne chránia to svoje, spoločné kšefty a neváhajú porušiť ústavu. V ďalších reláciách bol zopakovaný podstatný obsah prvej relácie a redaktor poukázal na to, že práve preto, že N. U. otvorene poukázala na podozrivé prešľapy bývalého primátora mesta Považská Bystrica, Ing. W., a jeho najbližšej rodiny, začala týmto ľuďom prekážať. Navyše N. U. svoje overené zistenia o čachrovaní s mestským majetkom spísala do trestného oznámenia na exprimátora Považskej Bystrice, nakoniec bola obvinená z ohovárania a útoku na verejného činiteľa. Ďalej redaktor skonštatoval, že v roku 2000 začala doktorka W. predsedníčka Okresného súdu v Považskej Bystrici opäť hon na N. U.. Spis mal byť pridelený sudkyni - priateľke doktorky W. a tá N. U. trestným rozkazom v jej neprítomnosti odsúdila. Ide opäť o bohatých a mocných z jej regiónu, ktorým jej svedectvo o čachrovaní s mestským majetkom nebolo po chuti. V závere tejto relácie sa uvádza, že N. U. sa niekto telefonicky vyhrážal, aby s tým prestala, niekto do nej strieľal a uvoľnili jej kolesá na aute a ona si uvedomila, že to nie je náhoda. Redaktor v príspevku uviedol, že sa dokonca hovorí o organizovanej skupine ľudí - „mafii v taláročh“, a že pozitívne je, že vyšetrovanie tohto prípadu sa naplno rozbehlo, avšak pravdou je, že sa ho opäť bohatí a mocní snažili zastaviť.

Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti ako aj súkromia svojho mena a prejavu osobnej povahy.

Podľa ust. § 13 ods. 1 OZ, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov, aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa ust. § 13 ods. 2 OZ, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa ust. § 13 ods. 3 OZ, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromia a rodinného života.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 2 prvej vety Ústavy SR, každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idei a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

Podľa čl. 26 ods. 3 Ústavy SR, cenzúra sa zakazuje.

Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR, slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy SR, medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť aj pred zákonmi.

Podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy SR, medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dojednaného v Ríme 4.11.1950, zverejneného v zbierke zákonov ako oznámenie Ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb., každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného, rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory, prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovaniu autority a nestrannosti súdnej moci.

Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu odvolací súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľky je dôvodný a to v časti priznania práva na primerané morálne zadosťučinenie ako i na priznanie náhrady za nemajetkovú ujmu.

Odvolací súd mal po vykonanom dokazovaní pred súdom prvého stupňa a v odvolacom konaní za preukázané, že odvysielaním príspevku v Televíznych novinách dňa 12.5.2008, v relácii Paľba dňa 12.05.2008, 30.6.2008 a 1.6.2009 došlo k zásahu objektívne spôsobilému vyvolať ujmu na právach chránených zákonom, pričom ujma spočívala v ohrození cti navrhovateľky, jej dôstojnosti a povesti.

V odvysielaných reláciách (Televízne noviny a Paľba) neboli použité zo strany redaktora ako aj respondentov tzv. hodnotiace úsudky.

Hodnotiaci úsudok vyjadruje subjektívny názor svojho autora, ktorý k danému faktu zaujíma určitý postoj, takže ho hodnotí z hľadiska správnosti a prijateľnosti, a to na základe vlastných (subjektívnych) kritérií. Hodnotiaci úsudok nemožno nijak dokazovať, je však nutné skúmať, či sa zakladá na pravdivej informácii, či forma jeho verejnej prezentácie je primeraná a či zásah do osobnostných práv je nevyhnutným sprievodným javom výkonu práva kritiky, teda či primárnym cieľom kritiky nie je hanobenie

a zneuctenie danej osoby. Treba teda rozlišovať medzi kritikou prípustnou (oprávnenou) a medzi kritikou, ktorá môže tvoriť podstatu neoprávneného porušenia práva na česť (dobrú povesť). Ak má byť kritika prípustná, musí byť vecná, konkrétna a primeraná (zodpovedajúca) čo do obsahu formy a miesta. Vecnosť kritiky vyžaduje, aby kritika vychádzala z pravdivých skutočností (podkladov) ako prémií pre hodnotiaci úsudok. Hodnotiaci úsudok musí byť totiž záverom, ktorý možno na základe uvedených skutočností logicky dovodiť. Konkrétnosť kritiky znamená, že hodnotiaci úsudok sa musí opierať o konkrétne skutočnosti. Primeranosť kritiky čo do obsahu, formy a miesta (použitými výrazmi, formuláciami, spojeniami) znamená, že nevybočuje z medzí nutných dosiahnutiu sledovaného a zároveň spoločensky uznávaného účelu (cieľa).

Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania. Pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. V zásade platí, že oznámenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť, či nie je natoľko intímny, že by odporoval právu na ochranu súkromia, či ľudskej dôstojnosti. Z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti ale je postačujúce, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, teda stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia (oznámenia). Porušenie práva na česť, resp. dobrú povesť, môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti, resp. dobrej povesti dotknutého subjektu v očiach ostatných fyzických osôb a teda pôsobiť difamačne. Či je určité tvrdenie difamujúce, treba posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácii, ale podľa celkového dojmu s prihliadnutím ku všetkým súvislostiam a okolnostiam, za ktorých k tvrdeniu došlo (uznesenie NS SR zo dňa 31. mája 2010 sp.zn. 4Cdo 149/2009).

Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v konkrétnom prípade sa jedná o skutkové tvrdenia uvádzané redaktorom respondentmi v televíznych reláciách odporcu, v ktorých nešlo o prípustnú vecnú kritiku. Nebola preukázaná pravdivosť podkladov a údajov uvádzaných v televíznych reláciách odporcu.

Práva na ochranu osobnosti sa môžu domáhať aj politici a verejne činné osoby, no kritériá posúdenia skutkových tvrdení a hodnotiacich úsudkov, sú v ich prípadoch omnoho mäkšie v prospech pôvodcov týchto výrokov. Je to dané skutočnosťou, že osoba vstúpiaca na verejnú scénu musí počítať s tým, že ako osoba verejne známa bude pod drobnohľadom verejnosti, ktorá sa zaujíma o jej profesionálny ako aj súkromný život a súčasne ho hodnotí zvlášť, ak ide o osobu, ktorá spravuje verejné záležitosti.

Vzhľadom k svojej publicite sú zvlášť nebezpečné zásahy, ku ktorým dochádza prostredníctvom tlače a telekomunikačných prostriedkov. Pre aplikačnú prax majú mimoriadny význam rozhodnutia Európskej komisie pre ľudské práva v Strassburgu a vychádzajúc práve z jej rozhodnutí je žiaduce pri posudzovaní vzájomnej vyváženosti práva na slobodu prejavu a ostatných osobnostných práv v konklúzií práv na pravdivé informácie, diferencovať poskytovanie ochrany súkromným fyzickým osobám a fyzickým osobám verejne činným. Z pohľadu judikatúry európskej komisie pre ľudské práva v Strassburgu na kritizovateľnosť jednotlivých subjektov má tlač a telekomunikačné prostriedky najväčšiu slobodu prejavu voči vláde, potom členovi vlády, následne politikom, ostatným verejným činiteľom a až v poslednom rade voči ostatným občanom. Čo sa týka predmetu kritizovateľnosti, má tlač najväčšiu slobodu vo veciach verejných, ďalej vo veciach sledovaných verejnosťou, potom vo veciach súkromných až po veci intímne.

Pri skúmaní, či obsah informácii uvedených v televízií bol spôsobilý narušiť a ohroziť osobnostné práva navrhovateľky, je potrebné sa zaoberať aplikáciou ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré súd vyloží s prihliadnutím na znenie medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. V tejto súvislosti má osobitné postavenie Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd dojednaný v Ríme dňa 4.11.1950, uverejnený ako oznámenie pod č. 209/1999 Zb. Podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru je preferované právo na slobodu prejavu. Odsek 2 tohto článku však obmedzuje slobodu prejavu tým, že do výkonu slobody prejavu zahŕňa aj povinnosť a zodpovednosť nositeľa tejto slobody. Je potrebné skúmať existenciu konfliktu medzi dvoma právami zaručenými dohovorom a to medzi právom na slobodu prejavu (čl. 10) a právom na rešpektovanie súkromného života (čl. 8). Pri posudzovaní vzájomnej vyváženosti práv na slobodu prejavu a ostatných osobnostných práv v konklúzií práv na pravdivé informácie je potrebné zobrať do úvahy vyššie uvedené hľadiska. Sloboda prejavu zaručená čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd tvorí jeden z hlavných základov demokratickej spoločnosti je jednou z prvoradých podmienok jej pokroku a rozvoja každého jednotlivca.

Z čl. 10 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva, že každé právo na výkon slobôd zahŕňa aj povinnosť rešpektovať rovnaké práva a slobody iných osôb. Práva a slobody uvedené v čl. 10 dohovoru nemožno vykladať izolovane a nezávisle. Izolovaný výklad ľudských práv a slobôd bez ich spätosti by znamenal ich vzájomnú negáciu. Preto nemožno ani právo na slobodu prejavu vykladať izolovane bez zreteľa na právo na ochranu osobnosti v rozsahu uvedenom v § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník v súlade s ust. čl. 10 ods. 2 dohovoru obmedzil zákonom právo na bezhraničnú slobodu prejavu a stanovil kritéria zodpovednosti osoby, ktorá do práv chránených ustanovením § 11 a nasl. OZ zasiahla.

Právo rozširovať informácie alebo myšlienky však nezahŕňa právo na rozširovanie nepravdivých informácii. Tieto princípy nadobúdajú osobitný význam pre tlač a telekomunikačné prostriedky. Existuje hranica a medze pre výkon slobody prejavu stanovené v prospech „ochrany povesti iných osôb'", obzvlášť tiež pre tlač, telekomunikačné prostriedky, ktoré nesmú byť prekročené. Obsah spravodajstva, ktorým hromadné informačné prostriedky spoluvytvárajú verejnú mienku spočíva v informovaní o faktoch, skúsenostiach, podnetoch a kritických pohľadoch v organizovaní a vedení tvorivých polemík a diskusii a rozvíjaní spoločensky prospešnej kritiky. Povinnosťou novinárov, redaktorov je konať v dobrej viere a s cieľom poskytnúť presné a dôveryhodné informácie v súlade s etikou.

V predmetnom spore je zrejmé, že navrhovateľka je verejne činná osoba sudkyňa vykonávajúca zároveň funkciu predsedu súdu. Odvysielané príspevky v televíznych novinách a v relácii Paľba v televíznom vysielaní odporcu nesúviseli s verejnou činnosťou, ktorú navrhovateľka vykonáva, s výkonom sudcovskej činnosti navrhovateľky, ani s výkonom funkcie navrhovateľky ako predsedníčky súdu.

Odvolací súd venoval pozornosť dôkazu pravdy, ktorý mohol vylúčiť tvrdenú neoprávnenú zásahu do osobnostných práv navrhovateľky. Odporca v reláciách odvysielal viacero tvrdení, ktorých pravdivosť prvostupňový ako aj odvolací súd v konaní skúmal. Odporca v konaní neuniesol dôkaznú povinnosť, že tvrdenia odvysielané v reláciách sú pravdivé (tzv. dôkaz pravdy).

Odvolací súd sa stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že skutočnosti uvádzané odporcom v odvysielaných reláciách nemajú hodnoverný skutkový základ. Informácie musia vychádzať z relevantných dôkazov tak, aby bola overená pravdivosť ich skutkového základu a nie z ničím nepodložených dedukcií. Výkon práva na slobodu prejavu spolu s právom na pravdivé informácie verejnosti zahŕňa aj povinnosť a zodpovednosť médií. Uvedené práva spolu s právom fyzickej osoby na ochranu jej osobnostných práv musia vystupovať vo vzájomnej korelácii a vzájomne sa rešpektovať. Odporca neoprávnene zasiahol do osobnostných práv navrhovateľky a to zvlášť závažným spôsobom.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti výroku týkajúceho sa práva navrhovateľky na zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia prečítaním obsahu textu, ktorý je uvedený vo výroku rozsudku a to trikrát za sebou každý pondelok na začiatku spravodajskej relácie „Televízne noviny“ potvrdil s tým, že sa plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku v časti týkajúcej sa morálneho zadosťučinenia, v ktorom nezistil žiadne vecné procesné pochybenie.

Odvolací súd taktiež považoval za primerané, aby bolo ospravedlnenie odvysielané vo vysielacom čase, kedy ho má možnosť vzhliadnuť väčší počet z divákov a takýmto vysielaním je spravodajská relácia Televíznych novín.

Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, v zmysle ktorého považoval zásah do práva navrhovateľky na ochranu jej osobnosti za obzvlášť závažný s tým, že obsahom uvedených reportáži bola podľa jeho názoru v značnej miere znížená dôstojnosť navrhovateľky, na základe čoho priznal navrhovateľke aj právo na peňažnú satisfakciu. Právne pri rozhodovaní o výške nemajetkovej

ujmy skúmal, či odvysielané relácie sú objektívne spôsobilé privodiť navrhovateľke ujmu. Zaoberal sa intenzitou tohto zásahu, prihliadal na profesionálny status navrhovateľky, sledovanosť televízie, ktorej prevádzkovateľom je odporca. Poukázal na to, že navrhovateľka ako verejne činná osoba a osoba, u ktorej sa vzhľadom na jej funkciu predpokladá vysoký morálny kredit, bola danými príspevkami v očiach verejnosti vykreslená ako osoba, ktorá svojim konaním takýto kredit nespĺňa vôbec. Dokonca sa dopúšťa trestnej činnosti a zneužíva svoju právomoc na úkor svojich vlastných záujmov. Uvedený morálny kredit a dôveryhodnosť navrhovateľky boli preto v očiach verejnosti a najmä u občanov mesta, v ktorom žije a ktorého súd na poste predsedníčky reprezentuje, naštrbené v značnej miere. Zohľadnil aj skutočnosť, že odporca odvysielal uvedené reportáže niekoľkokrát po sebe s určitým časovým odstupom, z čoho je zrejmé, že uvedené reportáže, ktorými bola navrhovateľka dotknutá, vzhliadol vysoký počet ľudí tak zo SR ako i zo zahraničia. Predmetné relácie boli zverejnené aj na internetovom portáli televízie.

Odvolací súd argumenty odporcu, a to: - že odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa je nesprávne a nepostačujúce na prijatie záveru, že odporca odvysielaním predmetných príspevkov zasiahol do osobnostných práv navrhovateľky v značnej miere, že navrhovateľka pred odvysielaním príspevkov tak, ako aj po odvysielaní príspevkov a v súčasnej dobe pôsobí ako vysokopostavená súdna funkcionárka na Okresnom súde v Považskej Bystrici, že nebolo začaté v súvislosti s odvysielaním príspevkov žiadne disciplinárne konanie voči navrhovateľke, že nebol predložený hodnoverný dôkaz, ktorým by bolo preukázané zníženie vážnosti v spoločnosti v značnej miere u navrhovateľky ako aj jej zmenu, resp. zhoršenie postavenia v profesionálnom a súkromnom živote, - vyhodnotil ako nedostatočné na odôvodnenie existencie okolností vylučujúcich neoprávnenosť zásahu. Krajský súd zvýrazňuje, aj keď navrhovateľka je verejne činnou osobou, masovo-telekomunikačné prostriedky nie sú oprávnené predkladať verejnosti nepravdivé, hrubo skreslené a neoverené informácie o jej činnosti ako sudkyne a predsedkyne súdu. Takéto konanie odporcu je v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, morálnymi zásadami spoločnosti.

Uvedené konanie odporcu zakladá jeho objektívnu zodpovednosť za následky tohto konania ako i za nemateriálnu ujmu, ktorá navrhovateľke vznikla. Dôsledkom odvysielania vyššie uvádzaných relácii bol negatívny dopad na osobu navrhovateľky, došlo k ohrozeniu jej vážnosti v odborných kruhoch, k spochybneniu jej autority a občianskej cti, keď navrhovateľka aj v rámci tohto konania musela preukazovať nepravdivosť zverejnených tvrdení, a preto vzhľadom na široký záber odvysielaných relácii nebolo možné nepravdivosť zverejnených tvrdení preukázať, nemohla na súde a iných inštitúciách chodiť od dverí k dverám a vysvetľovať všetky súvislosti a tak bola jednoznačne a nesporne v nevýhode voči masovo-telekomunikačným prostriedkom, ktorý majú veľmi široký záber.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu v prípade daného zásahu nemožno považovať morálne zadosťučinenie vo forme ospravedlnenia obsiahnutého vo výroku rozsudku za postačujúce. Okolnosti, za ktorých došlo k zásahu a rozsah ním vyvolanej nemajetkovej ujmy na osobnostných právach navrhovateľky opodstatňujú záver, že konaním odporcu bola nielen v značnej miere znížená dôstojnosť navrhovateľky, ale tiež dotknutá jej vážnosť v spoločnosti. Navrhovateľka má preto jednoznačne právo aj na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ ide o posúdenie a určenie výšky tejto náhrady, odvolací súd prihliadol na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva. Odvysielané relácie odporcom zasiahli do mimoriadne citlivej oblasti života fyzickej osoby - občianskej bezúhonnosti a vážnosti v spoločnosti. Relácie odvysielané odporcom znevážili navrhovateľku ako sudkyňu a funkcionárku jednak v okruhu osôb, s ktorými sa denne stýkala a to ako osôb z okolia jej bydliska, tak i osôb z prostredia justície, advokácie, polície, prokuratúry a pod.

Odvolací súd za primeranú výšku náhrady nemajetkovej ujmy považoval sumu 30.000,- €. Sumu 30.000,- € považoval za primeranú všetkým okolnostiam uvádzaným v rozsudku.

Odvolací súd preskúmaval rozsudok súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa morálnej satisfakcie a finančnej satisfakcie. Súdom prvého stupňa bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 50.000,- €. Z dôvodu, že odvolací súd dospel k záveru, že primeranou náhradou nemajetkovej ujmy u navrhovateľky je suma 30.000,- €, vo zvyšku návrh navrhovateľky na náhradu nemajetkovej ujmy zamietol.

Navrhovateľka svoje odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým súd jej návrh vo zvyšnej časti peňažnej satisfakcie zamietol, vzala späť, preto krajský súd odvolacie konanie o jej odvolaní zastavil. Následne nedotýkal sa výroku rozsudku, ktorým súd prvého stupňa návrh navrhovateľky vo zvyšnej časti peňažnej satisfakcie zamietol.

Z dôvodu podaného odvolania odporcom proti výroku súdu prvého stupňa, ktorým bola uložená odporcovi povinnosť nahradiť navrhovateľke trovy konania vo výške 16.710,50 € v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia, odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa aj v uvedenej časti.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne vychádzal z ust. § 142 ods. 3 O.s.p. Nestotožnil sa s výškou priznanej náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré boli vyčíslené v rozpore s Vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

V zmysle ust. § 11 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z., účinnej do 1.6.2009, základná sadzba tarifnej odmeny pri neoceniteľnom nároku je za úkony právnych služieb vykonaných v roku 2008 vo výške 1.465,- Sk.

Základná sadzba tarifnej odmeny pri oceniteľnom nároku vychádzajúc z výšky súdom priznaného plnenia 50.000,- € za úkony právnych služieb vykonané do 31.12.2008 je 15.850,- Sk (§ 10 ods. 1 vyhl. č. 655/2004 Z.z. účinnej do 1.6.2009).

V zmysle ust. § 13 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z.z. účinnej do 1.6.2009, pri spojení dvoch alebo viacerých vecí sa základná sadzba tarifnej odmeny určenej z tarifnej hodnoty vecí s najvyššou hodnotou zvyšuje o polovicu základnej sadzby tarifnej odmeny, ktorá by advokátovi patrila v ostatných spojených veciach.

V zmysle vyššie uvedeného základná sadzba tarifnej odmeny za úkony právnych služieb vykonané v roku 2008 patrí odmena 16.582,50 Sk (polovica z 1.465 = 732,50 + 15.850) a po prepočte konverzným kurzom činí 550,44 €.

V zmysle ust. § 10 ods. 8 vyhl. č. 655/2004 Z.z. účinnej od 1.6.2009, vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovo-komunikačných prostriedkov, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva, je tarifnou hodnotou 1.000,- €, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy a 2.000,- €, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy.

Z uvedeného vyplýva, že tarifnou hodnotou od 1.6.2009 je suma 2.000,- € bez ohľadu na výšku priznaného plnenia vo veciach ochrany osobnosti.

V zmysle ust. § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z., od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

V zmysle ust. § 18 ods. 4 vyhl. č. 655/2004 Z.z. účinnej do 1.6.2009, ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa tarifná odmena určená podľa § 9 a 14 o daň z pridanej hodnoty.

V zmysle ust. § 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z.z. účinnej od 1.6.2009, ak je advokát platiteľom dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu.

Trovy právneho zastúpenia pred súdom prvého stupňa:

- 9.9.2008 - prevzatie a príprava zastúpenia: 550,44 € + 6,31 € RP + daň 19 % 104,58 €,

- 26.9.2008 - vypracovanie návrhu: 550,44 € + 6,31 € RP + daň 19 % 104,58 €,

- 16.12.2009 - účasť na pojednávaní (odročené bez prejednania veci - zmena vo výške 1/4 - § 14 ods. 5 písm. b): 22,82 € + 6,95 € RP + daň 19 % 4,33 €,

- 27.1.2010 - vypracovanie stanoviska k vyjadreniu odporcu: 91,28 € + 7,21 € RP + daň 19 % 17,34 €,

- 19.4.2010 - účasť na pojednávaní: za 5x začaté dve hodiny - § 14 ods. 1 písm. c): 456,40 € + 7,21 € RP + daň 19 % 86,7 €,

- 3.5.2010 - vypracovanie stanoviska k dôkazným návrhom odporcu: 91,28 € + 7,21 € RP + daň 19 % 17,34 €,

- 20.9.2010 - účasť na pojednávaní: 91,28 € + 7,21 € RP + daň 19 % 17,34 €,

- 15.11.2010 - účasť na pojednávaní za dvakrát začaté dve hodiny - § 14 ods. 1 písm. c): 182,56 € + 7,21 € RP + daň 20 % 36,51 €,

- 18.1.2011 - účasť na pojednávaní za dvakrát začaté 2 hodiny - § 14 ods. 1 písm. c): 182,56 € + 7,41 € RP + daň 20 % 36,51 €,

- 23.3.2011 - účasť na pojednávaní za dvakrát začaté 2 hodiny - § 14 ods. 1 písm. c): 182,56 € + 7,41 € RP + daň 20 % 36,51 €,

Spolu: 2.933,80 €.

Cestovné náhrady za použitie motorového vozidla advokáta z U. do Bánoviec nad Bebravou a späť spolu vo výške 109,84 € (3x použité motorové vozidlo zn. VOLVO XC 90 pri spotrebe 9,0 l/100 km a 3x použité motorové vozidlo zn. BMV 525dA pri spotrebe 8,11 l/100 km) náhradu za stratu času advokáta za účasť na pojednávaniach v roku 2009 za štyri začaté polhodiny po 11,59 €, v roku 2010 za dvanásť začatých polhodín po 12,02 €, v roku 2011 za 8 začatých polhodín po 12,35 €, spolu 289,4 €.

Trovy konania navrhovateľky titulom zaplateného súdneho poplatku vo výške 5.054,- € a hotové výdavky vo výške 308,70 € za použitie motorového vozidla navrhovateľkou na pojednávaniach v dňoch 16.12.2009, 19.4.2010, 20.9.2010, 15.11.2010, 18.1.2011, 23.3.2011 - typ vozidla Audi A3, EVČ: PB 782AN pri spotrebe 7,4 l/100 km, trovy konania navrhovateľky predstavujú sumu 8.695,74 €.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd výrok o náhrade trov konania súdu prvého stupňa zmenil s tým, že priznal navrhovateľke náhradu trov konania v sume 8.695,74 €.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ust. § 142 ods. 3 O.s.p., § 151 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. Aj keď navrhovateľka mala vo veci úspech iba čiastočný, súd jej priznal plnú náhradu trov konania, keďže rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu. Trovy konania navrhovateľky pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za odvolanie v sume 3.545,- €, trov právneho zastúpenia v sume 446,35 €.

Trovy právneho zastúpenia v odvolacom konaní:

- 8.6.2011 - vypracovanie vyjadrenia k odvolaniu odporcu proti rozsudku: 91,28 € + 20 % DPH 18,26 € + 7,41 € RP,

- 18.4.2012 - účasť na pojednávaní pred odvolacím súdom dvakrát začaté dve hodiny - § 14 ods. 1 písm. c): 182,56 € + 20 % DPH 36,51 € + 7,63 € RP,

- cestovné náhrady za použitie motorového vozidla na cestu advokáta z U. do Žilina a späť v súvislosti s jeho účasťou na pojednávaní pred odvolacím súdom (použité vozidlo VOLVO XC 90, ENČ: TN LIVIA, spotreba 9,0 l/100 km) 51,86 €,

- náhrada za stratu času advokáta v súvislosti s jeho účasťou na pojednávaní pred odvolacím súdom (cesta z U. do Žiliny jedným smerom dve začaté polhodiny, za štyri začaté polhodiny 12,71 € - 4x 17,71 €, spolu 50,84 €).

Trovy konania navrhovateľky v odvolacom konaní predstavujú sumu 3.991,35 €.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 2:1 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.